

Capitolul 5

Holurile hotelului *Noapte bună* păreau nesfârșite, însă Miaunilius nu avea timp să observe asta. Era ocupat să-și amintească numărul camerei lui Jonny. Și, din cauza emoțiilor, era complet confuz. Să fi zis 407? Sau 507? Ori 607?

Oricum ar fi, era cu 7 la sfârșit, de asta era sigur! Și pe când își făcea curaj să ciocănească la ușa camerei 407, o auzi pe Daphne de undeva, care părea să nu fi renunțat și a cărei voce răsuna pe coridoarele hotelului:

– Motanul ăla nenorocit trebuie să fie pe aici, pe undeva, pe palier! urlă ea ca apucată. A reușit să-i sperie de moarte pe cățeeii noștri mult iubiți...

Miaunilius nu ascultă mai mult. Dispăru în liftul cu oglindă, unde avu parte de un alt șoc. Îngrozit, se uită spre un motan înfricoșător, cu ochii roșii și blana zbârlită.

Miaunilius scoase un găfâit din gât – motanul din fața lui făcu aidoma – moment în care doctorul

își dădu seama că motanul înfricoșător era, de fapt, imaginea lui.

„Într-adevăr, puternic fixativul acela!“, gâfâi el. Blana lui mătăsoasă era complet distrusă, iar ochii păreau injectați...

Dar acum nu avea timp să se gândească la asta! Daphne tocmai îl descoperise:

– Ahaaaa! strigă ea și se îndreptă spre ascensor. Dar, în același moment, ușa se închise ca prin magie, iar ascensorul începu să se miște, oprindu-se puțin mai târziu, cu o pocnitură ușoară.

– Poate e semnul destinului, murmură Miaunilius, îndreptându-se fix spre camera 607. Iar ideea nu părea promițătoare, pentru că doi broscoi verzi imenși, cu brațe groase, încrucișate pe piept, cu picioarele depărtate și cu ochelari de soare – cu siguranță, bodyguardii lui Jonny – stăteau neclintiți în fața ușii cu numărul 607.

– Mă numesc Miaunilius. Doctorul Miaunilius, spuse el. Jonny Puturosul mă așteaptă.

Broasca grasă, cu o muscă (model XXL) tatuată în partea superioară a brațului, rânji larg.

– Doctorul Miaunilius? Ce glumă strașnică. Ha-ha, ce-am mai râs. Ia spune, cine e frizerul tău, fraiere?

– Cum îți permiți să-mi vorbești așa?! Evident că sunt doctorul Miaunilius...

Cealaltă broască îi vâri un croșeu de dreapta sub coaste.

– Ești, cu siguranță, unul dintre jurnaliștii ăia insistenți. Dacă vrei un interviu, fă-ți o programare, frate, cum fac ceilalți! Nu facem favoruri nimănui, ai prins ideea?

– Da, dar...

– Niciun dar. Dispari înainte să mă enervezi!

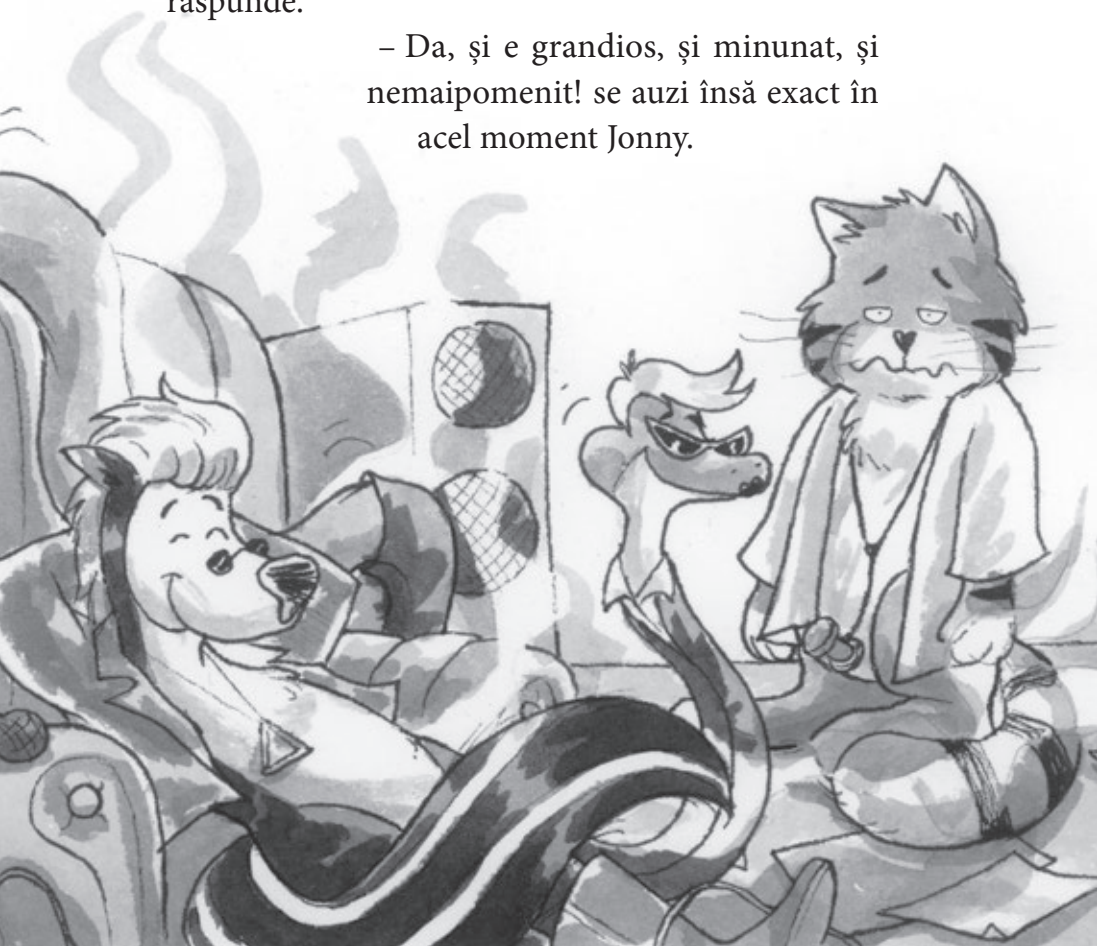
Anii de experiență ai lui Miaunilius îl învățaseră să recunoască situațiile când era cazul să renunțe. Și pe când se pregătea să plece, ușa camerei 607, mă rog, a apartamentului prezidențial, ca să spunem pe bune, se deschise. Galina Podshewa apăru în cadrul ușii, de data aceasta într-un costum albastru, strâmtat spre vârful cozii, și întrebă nervoasă:

– Ce-i cu gălăgia asta? Am spus clar și răspicat că sufăr de migrene. Și de ce stă doctorul aici și nu intră unde are treabă?

Dintr-odată, totul deveni simplu. Trecând de cei doi bodyguarzi, care îi uraseră o seară liniștită și plăcută, Miaunilius păși în apartament.

– E un miros ciudat aici, spuse el către Galina Podshewa, dar aceasta avea deja un telefon la fiecare ureche și, prin urmare, era în imposibilitatea de a-i răspunde.

– Da, și e grandios, și minunat, și nemaipomenit! se auzi însă exact în acel moment Jonny.

Jonny Puturosul, vedeta, îmbrăcată în pantaloni strălucitori cu broderie și o cămașă colorată, chicotea amuzat. Se odihnea într-un fotoliu imens, care ocupa centrul camerei, iar fața îi radia toată.

– Leacul tău m-a salvat, doctore! Ești cel mai tare! Acum gândesc altfel! Viața e minunată! Nu voi uita asta niciodată!

Flatat până la ultimul fir de păr, Miaunilius se scurse din picioare, cufundându-se lângă el, pe canapea.

„O, da, este minunat și grandios, chiar uimitor cât de bine au funcționat pralinele cu coniac. Asta dacă nu cumva miroase așa doar în apartamentul ăsta de lux... La drept vorbind, nici nu miroase atât de tare...“, gândi Miaunilius.

Apoi simți cum i se face rău. Ce păcat că nu avea la el un cârlig de rufe... Putea oare să deschidă una dintre ferestre? Dar, deocamdată, nu spuse nimic, pentru că Jonny trimise în aer câteva croșee de dreapta, așa, în glumă, și se apleacă spre Miaunilius, spunând:

– Așa trebuie să miroasă! spuse el, încântat. Este mult, mult mai bine decât înainte. Apoi, împungându-l cu arătătorul, întrebă brusc plin de energie:

– Unde sunt?

- Ce? Cine?
- Ei, cum cine? Ce? Miraculoasele tale pastile.
- Ei bine..., începu doctorul Miaunilius, căutându-și cuvintele.

De ce nu s-o fi gândit să ia cu el bomboanele alea?? Dar parcă Lorna nu zisese nimic despre asta și, în plus, dacă își aducea bine aminte, fuseseră, oricum, ultimele din casă.

- Unde sunt, deci? întrebă și Galina Podshewa, încolăcindu-se în jurul lui, pe canapea. Unde?

- Am spus deja..., adăugă Miaunilius și se opri.

Acest răspuns era evident folosit din două motive: pe de o parte, pentru că nu avea un răspuns potrivit (și nici nu va recunoaște vreodată în viața lui că nu are de unde să facă rost de miraculoasele pastile) și, pe de altă parte, din cauza faptului că în cameră intraseră brusc cei doi bodyguarzi de la ușă.

- Ei bine, așa cum am spus mai devreme..., reluă el răspunsul.

- Da...? adăugă Galina Podshewa, privindu-l cu suspiciune dintr-o parte, încât Miaunilius simți cum îl trec toate căldurile.

- Este un medicament exclusivist și foarte special, a cărui producție este foarte complicată și costisitoare. De aceea...

Galina Podshewa își dădu ochii peste cap și adăugă:

– Banii nu sunt o problemă.

– Bineînțeles că nu, înțeleg...

Miaunilius scutură cu putere din cap. În colțul ochiului, îi vedea pe cei doi bodyguarzi cum se apropiau încet-încet de el. Își dresе vocea. Trebuia să zică ceva.

– În mod normal, procesul de vindecare trebuie atent monitorizat înainte ca medicamentul să fie administrat din nou. Aceasta este o măsură de precauție importantă, pentru că...

– Nu ne interesează, îl întrerupse tăios Galina Podshewa, avem nevoie de el! Acum! Ai înțeles? Altfel, să știi, putem deveni extrem de incomozi...

– Da, te rog, am nevoie de medicamentul ăsta! interveni și Jonny. Săptămâna viitoare e marele concert și dacă nu miros... Se adulmecă. Cred că deja nu se mai simte atât de tare! Înainte se simțea mai puternic... Voi ce ziceți?

Acum, toată lumea trase cu putere aer pe nări: Jonny, Galina, cele două gărzi de corp și chiar Miaunilius, care se lupta încă cu greața și credea cu ardoare că în apartament mirosea îngrozitor. Dar înainte ca

vreunul să mai spună ceva, sunetul unei sirene umplu apartamentul. Pe coridor se auziră voci puternice, lătrături de câini, uși trântite și, pentru prima dată, gărzile de corp păreau tulburate. Iar sirena nu părea să se oprească.

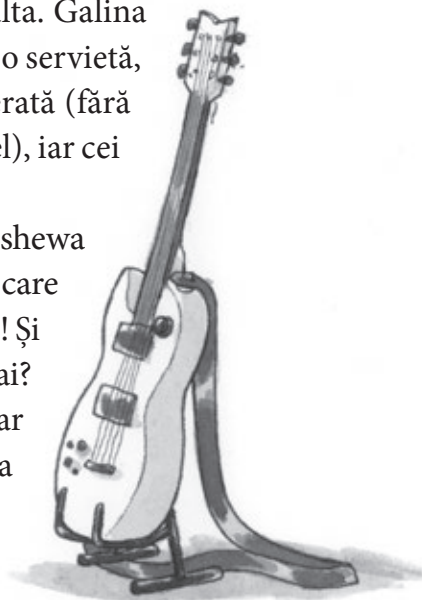
În difuzorul de deasupra ușii se auzi un zgomot, apoi o voce bărbătească începu să vorbească:

– Distinși oaspeți! Din păcate, a avut loc o situație excepțională în hotelul nostru. Vă rugăm să vă păstrați calmul și să părăsiți imediat clădirea, urmând ieșirile de urgență semnalizate. Distinși oaspeți...

Anunțul era făcut în mai multe limbi, dar în apartament nimeni nu-l mai asculta. Galina Podshewa împachetă rapid ceva într-o servietă, Jonny Puturosul își luă chitara preferată (fără care, probabil, nu ar fi plecat din hotel), iar cei doi bodyguarzi dispărură de mult.

– Să plecăm! spuse Galina Podshewa destul de tare cât să acopere sirena care începu din nou. Stai lângă noi, doctore! Și dă-ne pastilele alea magice odată! Le ai?

Miaunilius dădu ferm din cap. Dar de îndată ce ieși pe coridor, o luă la

fugă pe scări în jos, etaj după etaj... Sirena se auzea din ce în ce mai slab, până când tăcu de tot.

Dar gălăgia din fața hotelului era încă mare.

O mulțime uriașă de oameni se adunase în stradă. Și câini, bineînțeles, o mulțime de câini nervoși. Galina Podshewa se ivi de niciunde și se apropie de el...

Miaunilius înghiți în sec și, disperat, își aruncă ochii în jur în căutarea unei ieșiri. „Fără scăpare“, gândi el, însă, în ultimul moment, o zbughi înspre sala de mese a hotelului. Acolo, duhoarea care se răspândise între timp în tot hotelul era mai discretă și mai ușor de suportat, pentru că una dintre ferestre era larg deschisă.

Miaunilius sări pe pervaz. Privi cu atenție afară, însă simți cum o mână uriașă îl prinse de gât și-l ridică. Apoi vocea unui bărbat răsună triumfătoare:

– Ehehe, ce avem noi aici?